

Csobánka Zsuzsa Emese

Belső delta

Az eső ébresztett.
Órákkal korábban a zuhany hangja,
hallgattam, merre viszi a víz a hordalékot.
Aztán már nem feküdtem vissza,
megvártam, míg hangos csobogással
megtelik utánam a tartály.

Akkorra már hetek teltek el
a mozdulatlan hőségben.
A résekben kopni kezdett a fény.
Ő a pincébe költözött le,
én a szobát napjában
többször felsepertem.

Hajnalban a párkányról néztük
a lámpagömbökben forgó
fénytelen éjszaka kásás, öblös testét.
A platánlevelek megroggyantak
a rájuk szálló galamb súlya alatt.

A szabadság egy maroknyi toll,
mégis roppanni kész tőle a lélek,
veréshez szokott szívemet
magam szelídítem meg.
Amíg medrét vájja a folyó, száll a por.

Merengve néz az éj libegő cérnaszála,
a felfeslő múlt
célta nélkül botorkál haza.
Zsebében csörgő csönd,
zavarában a kulcsokat nem találja.

Talán félúton van az igazság.
A reggeli hinta és az üveg között.
A galamb szoros tollai alatt,
a csattanás utáni csönd előtt,
ott, ahol a levegő bennreked.

Kerestem a szót az eső szagára.
Az ébredésre és a megújulásra,

hogy hol van az a kapcsoló,
ahol kivilágosodik az éjszaka.

Mert elfáradtam a bolyongásban.
Fülledt, mélyzöld beltenger lett a test,
vaksin tapogatózik benne a lélek.
A kapálózás már csak emlék a folyóról,
aki kanyargó út után ért ide,
és most a körfolyosón megáll.

Legyen bennem végre fény.
A kitakarózó lélek fehér árnyéka
a platánfa karcsú törzsére lép.

Hajnalban ment ki tusolni,
nedvesen feküdt vissza az ágyba.
A lepedő felitta, figyelmeztetett,
vigyázzak a lába nyomában
keletkezett tócsákra,
de mire zuhogni kezdett,
felszáradtak az utolsó cseppek is.

A sivatagban száraz a veríték,
nincs, ami hűtse a testet.
Az embert cukros forró lével
itatják, hogy tudja, nem több,
mint zümmögő szirmok feletti szárnyas bogár.
A test után a lélek is új ruhában repked.
És aki bátor, annak a homokdűne
megmutatja a szebbik arcát.

Így volt.
Reggelre megtelt a tartály,
volt pórusos levegő és tér,
kiszélesedett az ablakpárkány,
amin mint hídon át kezdtem
lépegetni a belső torkolat felé.

Öntözd, ami a tiéd, mondta.
Hordj a kiszáradt fák törzséhez vizet.
Amit hiábalónak gondoltál,
gyakorold töretlenül.
Gondozd magadban az elárultakat.

Meghálálja az időt,
Isten úgy telik meg, mint a tenger öble.
Meghálálja a hallgatást is,
ahogy a testet megtölti értelemmel,
torkolatból nézve vissza eddigi életére,
és csak aztán költözik belé a lélek,
mikor már van otthona.

Mint egy hajnali zivatar nyáron,
a végtelennel fészüli ki a kacsos ágakat.

Gál Ferenc

Járó föld

Morzsálódnak a könyvek.
A fehér várost széthordják
az uszályok és a hangyák,
én pedig a nyomukba szegődöm.
Elhagyom a labirintusnak beillő
szobákat naponta, emberi fejjel.
Átvágok a vízjárástól függő kerten,
eloldozom a csónakot, és kievezek
a hús ipari vizekre csak úgy magamban.
Az áramlásra bízom, hogy elvigyen
a központi város szívébe, küldetés
vagy raktári felsőruhák nélkül.
Találghatok, hogy mi jön utána,
vagy a rám jellemző kissé torokhangú
dúdolásal kivárom inkább. E módszer
részeként ma az írásban oly bizonytalan
illatokkal, a süllyesztőben zárórákor
eltűnt táncosokkal frissítem a listát,
dátumozva, itthon.

*

Megtisztelem olvasóimat,
és nem a szembetegségekről írok.
Megtisztelem saját magamat,
és kibontom, hogy felvillanásaim,
köztük pedig elvonási tüneteim vannak.
Ízlelgetem, hogy az anyaggyűjtés